

[Svend Jørgensen.]

de organisationer, som fortrinsvis har indbetalt beløbene, må jeg måske henlede det eventuelle udvalgs opmærksomhed på, at Dansk kulturhistorisk Museumsforening på provinsmuseernes vegne har rettet henvendelse om at få andel i krigsforsikringsforbundenes overskud. Der blev svaret, at overskuddet allerede var fordelt gennem indstillinger til de interesserede ministerier. Det samme svar fik jeg på et spørgsmål om det samme emne her i folketinget den 27. januar i år, et spørgsmål, der var rettet til den højtærede undervisningsminister. Af de to fremsatte lovforslag fremgår det imidlertid, at sagen altså endnu ikke er afgjort.

Uden iøvrigt at ville gentage, hvad jeg dengang fremførte — ærede medlemmer kan finde det i folketingstidenden sp. 2760 ff. — må jeg måske have lov til at nævne, at medens statsmuseerne var fri for at betale krigsforsikringsbidrag, kom provinsmuseerne ved et tilfælde ind blandt de betalingspligtige institutioner. De måtte betale bidrag til krigsforsikringen, skønt det for de allerfleste af dem var en alvorlig belastning. Ganske vist har museerne senere fået tilbagebetalt en del af beløbet, vel i erkendelse af, at det var med urette, det var blevet opkrævet. Men det tilbagebetalte var kun en ringe del af den samlede sum, som ialt androg ca. 1/2 mill. kr. Jeg henstiller derfor til det udvalg, som utvivlsomt bliver nedsat, at det tager under overvejelse at tilbagebetale provinsmuseerne disse penge, som jo er fremgået af indsamlede eller i hvert fald af offentlige midler.

Dersom derimod den tanke forlades at fordele pengene til organisationer, som har betalt dem, må jeg anbefale, at de 16 mill. kr. henlægges til folkepensioneringen; så får i hvert fald alle del i dem.

Arnth Jensen: Når der i dag foreligger dette ret betydelige overskud af krigsforsikringsforbundene, tror jeg, det i nogen grad, ja, i ret betydelig grad, skyldes bestemmelsen om selvrisikoen. Denne bestemmelse har virket således i praksis, at den, der havde forsikret højt, ingenting fik, hvorimod den, der havde forsikret lavt, fik udbetalt erstatning. Det er ikke et princip, man

plejer at benytte ved forsikring, tværtimod. Bestemmelsen om selvrisikoen har i allerhøjeste grad ramt landets skytteforeninger og også de enkelte våbenejere urimelig hårdt. Vi må huske på, at disse mennesker afleverede deres våben efter politiets påbud; man fik kvittering for disse våben med den danske stats stempel, d. v. s. politiets stempel, og ingen kunne tro andet, end at dette betød, at hvis man ikke fik sine våben eller ammunition tilbage, måtte der være fuld garanti for, at man fik erstatning. Man er i denne sal kendt med, at dette spørgsmål har været fremdraget mange gange, og at der endnu ikke er truffet nogen virkelig afgørelse deri. Det glædede mig derfor, at det ærede medlem hr. A. C. Normann og senere det ærede medlem hr. Aksel Larsen i dag fremførte den tanke, at her var måske en mulighed for at bøde noget på denne uret, hvis de, som i henhold til loven har afleveret deres ejendele, nu virkelig fik den erstatning, de har krav på. Hvis man nu vil sige, at det er næsten umuligt at imødekomme disse krav, vil jeg svare: det er det ikke. Der ligger i hundredvis af sager, som krigsforsikringen har afvist, fordi forsikringen var så høj, at selvrisikoen trådte i kraft. Det er meget nemt at tage disse sager frem igen, og jeg vil derfor henstille, at man i udvalget prøver at undersøge netop dette problem og opfylde det retfærdighedskrav, som danske skytter og danske våbenejere har overfor den danske stat.

Peter Nielsen: Inden der nu disponeres over de resterende penge fra krigsforsikringsforbundene, er det vel naturligt at rejse spørgsmålet om, hvorvidt disse forsikringer fuldtud har opfyldt deres formål, således at alle krigsskadedes krav er fyldstgjort. Selvom alle tilfælde naturligvis har været behandlet på lovformelig og tilbørlig måde, ved jeg dog, at een krigskatastrofes ofre ikke har fået fuld erstatning.

I 1948 forliste Det Forenede Dampskibs-Selskabs „København“, og der var dengang ingen lovhjæmmel for ydelse af erstatning til denne katastrofes skadelidte, idet krigsulykkesforsikringens virksomhed var indstillet året forud. Ved velvilje fra regeringens og finansudvalgets side blev det dog